

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Det gjorde vi

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1943

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

DET GJORDE VI!

Udgivet af:
Landskontoret for Folkeoplysning

Saneringen af usunde Boligkvarterer.

Spørgsmaalet om, hvorledes der skal skaffes Befolkningen forsvarlige Boligforhold har altid hørt til de vigtigste i D.N.S.A.P.s Politik. Fortidens Spekulationsbyggeri har paa sædvanlig privatkapitalistisk Vis først og fremmest taget Sigte paa at tjene gode Gevinster paa Byggeriet, paa at lave en »god Forretning« paa Byggeriet, og Resultatet er blevet usle Boliger paa overbebyggede Grunde uden Lys og Luft.

Da Systempartierne under deres mangeaarige Styre ikke har grebet ind heroverfor, var det en naturlig Sag for D.N.S.A.P. straks efter, at vi var kommet ind paa Rigsdagen at sætte Fart i denne Sag.

Dette skete ved at Frits Clausen i Folketinget den 29. April 1939 fremsatte Forslag om Nedsættelse af en Saneringskommission, som senest 1. Juni 1940 skulde have udarbejdet konkrete Forslag til en gennemgribende Sanering af usunde og utidssvarende Boligkvarterer.

Forslaget indeholdt desuden detaljerede Bestemmelser om den af D.N.S.A.P. paatænkte Fremgangsmaade ved Gennemførelsen af en Sanering. Vi havde herunder bl. a. anset det for en Selvfølgelighed, at man i en saadan Sag begyndte med Begyndelsen, d.v.s. Planer til Opførelse af Erstatningslejligheder.

Skønt det senere skulde vise sig, hvor nødvendigt og paakrævet det var at dette Forslag blev fremsat, ønskede de andre Partier paa Rigsdagen overhovedet ikke at beskæftige sig med Sagen, og Forslaget blev derfor ikke vedtaget.

Ganske vist fremsatte Indenrigsministeren selv et mere almindeligt Forslag om Boligtilsyn og Sanering nogle Dage

senere i Folketinget, men Frits Clausen paaviste ved Lovens Behandling i Tinget, at Lovens Titel dækkede over mere end dens Indhold, ligesom han gennemkritiserede Regerings-Forslaget fra Ende til anden.

Som bekendt har den senere Sanerings-Skandale i København vist, at Frits Clausen havde sørgelig Ret. Men fra Systemets Side har man som sædvanligt vendt det døve Øre til.

Rationering.

Straks efter Krigens Udbrud stillede Frits Clausen den 2. September 1939 i Folketinget Krav om, at der omgaaende gennemførtes en omfattende Rationering.

Ikke desto mindre kom Rationeringsordningen kun yderst langsomt og alt for sent i Gang — og en lang Række vigtige Varer, der forlængst burde være rationeret er i Dag helt udenfor Rationeringen.

Saa sent som et Aar efter Krigens Udbrud var foruden Brændsel kun Sukker, Kaffe, The, Kakao og Margarine rationeret.

Der blev saaledes givet den velhavende Del af Befolkningen rigelig Tid til at forsyne sig, saaledes at den mindre-bemidlede Del af Befolkningen maatte nøjes med Resterne af de udplyndrede Varelagre. Denne uretfærdige Udvikling forudsaa Frits Clausen, da han den 2. September 1939 i Folketinget krævede en vidtgaaende Rationering, og da dette Krav ikke blev taget til Følge, fortsatte Frits Clausen — men forgæves — med paa Rigsdagen at forlange gennemført videregaaende Rationering med tilhørende Rabatordninger, se f. Eks. Folketingets Forhandlinger 29. 10. 41, Sp. 256.

Danmarks nationale Forsvar.

Allerede faa Uger efter, at National-Socialisterne i April 1939 havde holdt deres Indtog paa den danske Rigsdag, stillede Frits Clausen den 1. Juni 1939 i Folketinget »Krav

om, at Danmarks Neutralitet ikke bliver militært værgeløs, men at vort Neutralitetsværn indrettes saaledes, at den Stat, som vi slutter Ikke-Angrebspagt med, kan have Tillid til, at vi i paakommende Tilfælde *kan og vil forsvare vor Neutralitet og forsvare den saa virkningsfuldt, at det er Udtryk for national og statslig Selvbestemmelsesret.*» (Bd. I. 60)

Denne Udtalelse, som Frits Clausen fremsatte i Folketinget 3 Maaneder før Krigens Udbrud og næsten et Aar inden Besættelsen, er i den nøjeste Overensstemmelse med vort Programs Punkt 8, i hvilket *»vi kræver Danmarks nationale Selvstændighed bevaret og sikret gennem et Forsvar, baseret paa en enig Folkevilje.*»

I hvor ringe Grad denne national-socialistiske Forsvarsvilje fandt Tilslutning hos de andre politiske Partier, blev demonstreret for hele Verden, da den daværende Statsminister i sin Nytaarstale den 1. Januar 1940 blandt andet udtalte, at Danmark ikke kunde tilvejebringe et Forsvarsvæsen som andre Lande, og at Befolkningens Størrelse udelukkede Tilstedeværelsen af en Hær.

For at bøde lidt paa den saaledes manifesterede Haabløshedens Aand vedtog Folketinget i Januar 1940 en ikke meget sigende Beslutning om, at Landets Neutralitet og Uafhængighed skulde værnes med de til Raadighed staaende Midler.

Da der ikke skete mere — og da vi fra national-socialistisk Side var klar over, at Regeringen ikke agtede at tage noget Initiativ, ansaa Partifører Frits Clausen det for sin Pligt at lade udarbejde et grundigt Forslag til Genrejsning af Danmarks Forsvar.

Dette Forslag forelagde Frits Clausen i Folketinget den 9. Februar 1940 som

»Forslag til Lov om Danmarks Forsvar«.

I sin Forelæggelsestale udtalte Partifører Frits Clausen blandt andet, at *»vi National-Socialister ikke vil være med*

til at bære det Ansvar, at vort Lands Ungdom i givet Tilfælde skal stilles op til et Forsvar, som allerede paa Forhaand kan betegnes som haabløst».

Hvor omfattende Forslaget var, vil man faa et Indtryk af, naar man hører, at det indeholder ikke færre end 67 Paragraffer og sammen med de ledsagende Bemærkninger fylder ca. 40 almindelige trykte Bogsider.

Saavel i kvantitativ som kvalitativ Henseende var der Tale om et grundigt og alvorligt Stykke Arbejde af et Omfang, som kun sjældent ses paa Rigsdagen.

Ikke des mindre blev Forslaget paa Rigsdagen mødt med Ligeegyldighed og syltet hen uden nogen Sinde at komme til Behandling.

Udbyttebegrænsning og Rentesænkning.

Under Krigen har ikke alene Tyskland, Italien og de med dem forbundne Lande gennemført en drastisk Begrænsning af Aktieudbytterne, men selv de plutokratiske Stater som U.S.A. og England og de neutrale Lande som Sverige har sat relativt lave Grænser for Aktieudbyttens Højde. De fleste Steder, som f. Eks. i Sverige og Finland, maa Udbyttet ikke overstige 6 %.

Kun her i Danmark har Kapitalen haft frit Spillerum for sin Udbytning af det danske Folk. Ganske vist eksisterer der som en Skueret en Lov om saakaldt »Udbyttebegrænsning«. Men det maa være nok til Karakteristik af denne Lovs virkelige Karakter at anføre, at den tillader, at der maa udbetales indtil 25 % mere i Udbytte end før Krigen!!!

Heroverfor kan D.N.S.A.P. henvise ikke blot til sit »Forslag til Lov om Udbetaling af Udbytte i Selskaber, der omfattes af Lov Nr. 123 af 15. April 1930 om Aktieselskaber«, som blev stemt ned i Folketinget i Efteraaret 1939, men ogsaa til mange og stadigt gentagne Krav paa Rigsdagen om, at Tiden burde udnyttes til Gennemførelse af en omfattende Rente- og Udbyttesænkning.

Fra det sidste Aars Tid vil det være nok at minde om

Frits Clausens store Taler ved 1. Behandling af Finansloven for 1942—43 (F. F. 29. 10. 41, Sp. 254—255) og ved 3. Behandling af Tillægsbevillingsloven for 1941—42 (F. F. 24. 6. 42, Sp. 2146).

Men alle Krav i saa Henseende er som bekendt prelet af som Vand paa en Gaas. Det var derfor med god Begrundelse, at Frits Clausen i sit Nytaarsopraab kunde fastslaa, at »det Danmark, der iklæder sig et demokratisk Klædebon — i Virkeligheden er et af de mest ultra-kapitalistiske Lande i Verden«.

Forbrugsafgifterne.

Som bekendt har Regeringen under Krigen væltet nye store Byrder udover Befolkningen i Form af tyngende Afgifter og Skatter paa næsten alle mulige Forbrugsvarer. Denne Brandskatning af det danske Folk har fundet Sted med Tilslutning af saa godt som alle de politiske Partier paa Rigsdagen med Undtagelse af D.N.S.A.P.

Allerede en Maaned efter Krigens Udbrud fremsatte daværende Finansminister Buhl det første Forslag til »midlertidig« Forhøjelse af Forbrugsafgifterne. Frits Clausen gik paa Rigsdagen meget kraftigt imod dette uretfærdige og udemokratiske Forslag, som især vilde ramme den fattige og mindrebemidlede Del af Befolkningen. Frits Clausen nøjedes dog ikke med at kritisere Regeringens Forslag. Han pegede tillige paa andre Veje, som Regeringen kunde gaa for at skaffe Penge i Kassen. Alt dette hjalp ikke. Regeringspartierne trumfede Forhøjelsen af Forbrugsafgifterne igennem.

Og som det gik denne Gang (Oktober 1939), gik det derefter Gang paa Gang, senest da Regeringen i Efteraaret 1942 paany foreslog en Række tyngende Forbrugsskatter, deriblandt Forlængelse af den forhadte, uretfærdige og til lige unødvendige Tøjskat. Alle beklagede den, *men kun D.N.S.A.P. stemte imod.* (Folketingets Forhandlinger 29. 10. 1942 — Sp. 151).

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk